

[Hanne Budtz.]

men ønsker om mange yderligere oplysninger om, hvilken status den tekniske bistand har i øjeblikket.

Dette skal altså forstås således, at min gruppe giver tilslutning til lovforslagets videre behandling.

Helveg Petersen: Det fremgår af den højtærede udenrigsministers fremsættelse, at det er nødvendigt i den gældende lov om teknisk bistand til udviklingslandene at sætte beløbsrammen på 100 mill. kr. op, hvis Danmark skal kunne fortsætte med at undertegne overenskomster. Det skal vi — og efter min opfattelse i øget omfang.

Den højtærede minister gav også den oplysning, at Danmarks bistand i forhold til andre europæiske landes er yderst beskedne, og føjede til, at det især var tilfældet, når man sammenlignede med visse tidligere kolonimagter. Det er en i og for sig lidt beklemmende tanke, at de lande, der ikke henregnes til denne gruppe, distanceres, idet netop de — og altså også vi — skulle have særlige forudsætninger for at skabe tillid om sig.

Den højtærede udenrigsminister sagde yderligere, at de erfaringer, der er høstet i de sidste 2½ år, viser, at den bilaterale bistand kun øges i relativt langsomt tempo. Jeg er ganske klar over, at det er nødvendigt, at man går frem med stor grundighed, at man foretager omhyggelige undersøgelser i det land, der i det enkelte tilfælde skal have hjælp, at der udarbejdes særlige rapporter, som man må tage stilling til o. s. v. — alt det må accepteres. Det er klart, at forhastede, dårligt forberedte programmer vil gøre skade; men det må vel være således, at man i styrelsen efterhånden — til trods for de mange vanskeligheder, man møder — har tilvejebragt erfaringer, der i nogen grad kan anvendes generelt.

Vi er, så vidt jeg kan se, nået dertil, at vi i indeværende finansår anvender ca. 60 mill. kr. til det tekniske bistandsprogram, og det er mere end året i forvejen. Af den

rapport, der i begyndelsen af året blev aflagt af formanden for styrelsen for teknisk samarbejde med udviklingslandene, professor Nyboe Andersen, fremgik det, at han ikke fandt, at det ville være realistisk at regne med en hurtigere vækst i beløbene end til omkring 75 mill. kr. i finansåret 1965-66 og i det højeste 100 mill. kr. i 1966-67. Dette beløb, føjede Nyboe Andersen til, vil formentlig være under 2 promille af nationalindkomsten til den tid, og det vil sige, at vi ikke ad denne vej tilnærmelsesvis når op på den ene procent af nationalindkomsten, som vi i FN har stemt for som målsætning for, hvad vi i alt skal yde af økonomisk og teknisk bistand til udviklingslandene.

Derfor er det uden videre klart, at der må ske en hurtig vækst i vor økonomiske og finansielle støtte, og her kan der være tale dels om øgede bidrag til internationale finansieringsopgaver — og her skal vi jo se på finansloven — dels om udbygning af mulighederne i § 7 i loven, hvad det foreliggende lovforslag jo tager sigte på.

Jeg vil gerne sige, at det ikke er let at vide noget om, hvor meget vort faktiske bidrag i henhold til denne paragraf bliver pr. år. Jeg håber, vi kan få nærmere oplysninger herom i et kommende udvalg. På samme måde er det af interesse at få noget at vide om, hvorledes § 7, stk. 2, er blevet administreret i praksis. I henhold til stk. 2 kan handelsministeren inden for en beløbsramme på 150 mill. kr. udstede garantier mod tab på private kreditter til udviklingslandene. Dette beløb vil kunne forhøjes med finansudvalgets tilslutning, hedder det i stk. 2. Hvad er der sket på dette område? Hvor meget er der givet garanti for, og hvilke linjer tegner der sig for erhvervene i det fremtidige arbejde?

Det er klart, at de midler, der skal sættes ind, må anvendes hensigtsmæssigt og med sikkerhed for, at pengene virkelig kommer udviklingen til gode. Den måde, hvorpå bistand ydes, må først og fremmest tage hensyn til udviklingslandenes behov; det er